

Nr 24.

Ankom till riksdagens kansli den 27 mars 1928 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske m m.

(2:a avd.)

I en till riksdagen den 9 mars 1928 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 152, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet hållna protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande

F ö r s l a g

till

L a g

om ändrad lydelse av 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 (nr 42 s. 1) om rätt till fiske.

Häriigenom förordnas att 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske skola erhålla följande ändrade lydelse:

18 §.

Fiskar någon utan lov i fiskevatten, där han ej äger rätt till det idkade fisket, vare vad han därvid fångat eller, där det ej kan tillrättaskaffas, dess värde förverkat till fiskevattnets innehavare eller, då fångsten skett i vatten, som i 1 eller 6 § avses, eller i allmänt kronofiske, till kronan.

19 §.

Anträffas å bar gärning någon, som olovligen fiskar i annans fiskevatten, må den, som fiskevattnet äger eller innehaver, eller hans folk av den fiskande taga båt, redskap eller annat till vedermåle och pant och behålla det, till dess han rätt för sig bjuder. Enahanda rätt tillkommer i fråga om vatten, som i 1 eller 6 § avses, allmän åklagare och beträffande allmänt

Bihang till riksdagens protokoll 1928. 10 saml. 8 häft. (Nr 24—29.)

kronofiske eller allmäningsfiske förutom honom jämväl den, vilken äger fisket nyttja.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1929.

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till propositionen.

I överensstämmelse med internationell rätt är fisket i Sveriges territorialvatten såsom regel förbehållet svenska undersåtar. Denna huvudregel har kommit till uttryck även i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske. I 1 § av nämnda lag stadgas sålunda, att i öppna havet ävensom vid sådana kronan tillhöriga havsstränder samt i saltsjön belägna skär och holmar, vilka ej tillhöra något hemman eller innehavas under särskilda villkor, varje svensk undersåte äger rätt att fiska — dock med viss inskränkning i fråga om utsättande av fast redskap. Gällande bestämmelser angående straff för olovligt fiske återfinnas i strafflagen 24 kap. 14 §. På sätt närmare framgår av propositionen har emellertid ovisshet yppat sig, huruvida med hänsyn till lydelsen av ifrågavarande bestämmelser i fiskerättslagen sistnämnda stadgande kunde tillämpas för det fall, där *utlänning* bedriver fiske i det för alla svenska undersåtar öppna fiskevattnet. Detta spörsmål har vid prövning av domstolar blivit på olika sätt besvarat. Departementschefen anför rörande behovet av åtgärder för vinnande av rättelse i detta avseende följande.

»Uppenbarligen är det mindre tillfredsställande, att 24 kap. 14 § strafflagen jämförd med de stadganden i fiskerättslagen, som hänföra sig till olovligt fiske, kan föranleda till sådan tolkning, att en utlänning utan risk att varda fälld till ansvar kan överträda det för annan än svensk undersåte gällande förbudet att fiska inom Sveriges territorialvatten. Denna utgång förefaller desto mer onöjaktig, som i flertalet främmande stater, däribland våra närmaste grannländer, en dylik överträdelse ingalunda går fri från straff. Frågan är numera av ej oväsentlig praktisk betydelse. Sålunda är det väl bekant, att under senare tid å vissa orter vid västkusten i ganska stor omfattning förekommit intrång från utländska fiskares sida. Även om därvid i allmänhet varit fråga om fiske med redskap, vars användning i allt fall medför ansvar enligt fiskeristadgan, lär det knappast vara lämpligt, om endast under denna förutsättning straffpåföljd inträder. Härvidlag kan anmärkas, att på grund av särskilda kungörelser exempelvis det i fiskeristadgan (4 §) upptagna allmänna förbudet mot fiske med trål icke är undantagslöst gällande. Åtgärd synes alltså vara påkallad i syfte att straff för olovligt utövande av fiske må bliva ådömt även i nu avsedda fall.»

Berörda syfte har ansetts kunna på enklaste sätt vinnas genom de nu föreslagna ändringarna i fiskerättslagen. Vid lagändringens avfattning har hänsyn jämväl tagits till de grunder, som numera i allmänhet medfört upphävande av åklagares rätt till bötesandelar samt till beslagtaget och förverkat gods, vilka i stället anses böra tillkomma kronan.

Jämväl utskottet finner den föreslagna åtgärden i syfte att straff för olovligt utövande av fiske må bliva ådömt även i nu avsedda fall vara av behovet påkallad. *Utskottet.*

Då utskottet vid granskning av lagförslaget ej funnit skäl till anmärkning mot detsamma, får utskottet alltså hemställa,

att ifrågavarande proposition måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 26 mars 1928.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Närvarande: se utlåtande nr 23.
